

TOVERITAR

Amerikan suomalaisten työläisnaisen äänenkannattaja

Organ of the Finnish Working Women in America

No. 49

TIISTAINA, JOULUK. 3 P.—TUESDAY, DECEMBER 3.

1918—Kahdeksas vuosikerta.

Naisille Michiganissa

Nyt kun Michiganin naisilla on äänioikeus, niin pitäisi jokaisen naisen yhtyä sosialistipuolueeseen ja ruveta tutkistelemaan sosialistista kirjallisuutta ja ennen kaikkea tilata **Toveritar**, jota tulee tähänkin kylään joitakin numeroita, vaan vielä on paljon toivomisen varaa. Tiedämme että sosialistipuolue on ainoa puolue, joka pitää naiset tasa-arvoisina miesten kanssa; nim. he ovat yhtä oikeutettuja tulemaan nimitetyiksi ja valituiksi virkoihin, joissa he voivat avustaa yleisten asiain hoitoa. Sosialistit väittävät että kaikki ihmiset ovat veljiä ja sisaria, eivät ainoastaan nimellisesti, vaan todellisesti. Yhden hyvinvointi koskee meitä kaikkia. Kaikki se, mitä ihmiset yhteisesti tarvitsevat, tulisi olla kansan omaisuutta ja sitä tulisi käyttää yhteiseksi hyväksi eikä yksityiseksi liikevoitoksi. Kun trustit olisivat kansan tai hallituksen omaisuutta, niin silloin riisto poistuisi. Kun ei kukaan voisi elää toisten työstä, silloin olisivat kaikki pakotettuja tekemään työtä, ja silloin olisi raamatun käsky täytetty "joka ei työtä, ei hänen syömäkään pidä". Kun jokainen suori mies ja nainen, täysi-ikäinen isä tai äiti, saisi työnsä koko tuloksen, silloin poistuisi prostituutio ja muut paheet, poistuisi lapsityö, ei tarvittaisi vaivastaloja, vanhoille taattaisiin vanhuuden eläke — sanalla sanoen: puutteen ja köyhyyden pelko poistuisi.

Kannattavatko kapitalistipuolueet tätä? Ei! Sitä ne eivät tee. Siis on vain yksi puolue, joka tarjoo tosiparannusta, joka vastustaa trustien ja kapitalismin mahtia ja kannattaa maan suurten teollisuuslaitosten yhteisömistystä ja -johtoa, ja se on sosialistipuolue.

Työläissiskot, emmekö ole jo nääntyneet ja kyllästyneet alituisen raadantaan ilman tulosta? Emmekö jo käsitä järjestäytymisen tarpeellisuutta? Emmekö tiedä, että sosialismi on ainoa pelastajamme? Jos sen tiedämme, miksi emme yhdy puolueeseen, hanki itsellemme kansalaisoikeuksia (nim. jos emme vielä ole maan kansalaisia), ja kohota ensi vaaleissa sosialistien äänimäärää puolella.

Mamie Sointu.

Oletko jo kantanut kortesi Toverin ja Toverittaren puolustusrahastoon? Tee se ensi tilassa, sillä oikeusjuttu kysyy varoja.

Oletko jo tilannut joulujulkaisut? Tilaa heti.

Elämän hinta, eli syytös kirje vanhoillisille äidille

Tilastot voivat olla vain kivia ja kiviä numeroita, mutta ne esittävät kumoamattomia yhteiskunnallisia totuuksia, totuuksia, jotka ovat samalla myöskin syytöksiä nykyisen yhteiskuntajärjestelmän kannattajia vastaan.

V. 1913 synnytystilastot kertovat sinä vuonna Yhdysvalloissa kuolleen 45,000 äitiä "pirtti-vuode-tauteihin." — **Viidetoista tuhannen synnytyksen hinta oli kuolema!** Noiden 15,000 "pirtti-vuode"-uhrien joukossa oli satoja nuoria äitejä, jotka ensikertalaisina epäroiden ja vapisten arpoivat elämän ja kuoleman kanssa.

Oli myöskin satoja toisia äitejä, jotka tyyneesti kärsivät ensipolteita; urhoollisesti antautuen yhä kasvavien ja kiihtyvien poltekouristusten valtaan, tietäen niiden johtavan siihen viimeiseen melkein ylivoimaiseen ponnistukseen, jota seuraava suloinen helpotuksen tunne on sillä hetkellä kuin synnytystuskien ainoa toivottu palkkio. Tuota ihmeellistä kärsivällisyyttä kannustaa tietoisuus siitä onnellisuuden humalasta, josta ainoastaan äidit voivat nauttia, ensikertaa puristaessaan rintojaan vastaan elämän tainta, jota ovat yhdeksän pitkää kuukautta kantaneet ja kehittäneet sydämensä alla. Jopa yksin pikku kätösten tiedoton kouristelu ja suun nisan etsintä palkitsisivat kaikki synnytystuskat — sillä kaiken elämän onnen huippu on uuden elämän luominen. — Kaikista ihmisistä kadehdittavimmat ovat onnelliset äidit.

Jokainen noista viidestätoistatuhannesta äidistä olivat kärsineet, toivoneet ja haaveilleet tulevasta onnestaan. He olivat kaikki uuden elämän luoja. Jokainen heistä kantoi osansa ihmiskunnan kehityskulkuessa — vaan jokainoista heistä sortui — murtui. Jotkut heittivät henkensä ennenkuin pienokainen oli jättänyt äidin kohdun, toiset eivät enään kuulleet pienokaisen ensimmäistä tervehdystä ja vielä toiset kuolleina pusertivat nuoria elämäntaimia kylmiä rintojaan vastaan.

Monet heistä olivat suurten perheitten äitejä, joilla ei ollut ainkaan kylliksi kaikkea, vaan jotka olivat valmiita jakamaan viimeisenkin murun uuden tulokkaan kanssa. Vaan nyt yht'äkkiä he näkevät kuoleman käden vuoteensa yllä — he näkevät lapsensa äidittöminä ja ehkäpä kodittomina. Oi! He eivät saa kuolla! Miten käy noitten lapsikaisten? He ponnistelevat elämän puolesta — mutta kuolema voittaa. Äiti lepää kylmänä, pienokainen haparoi ja etsii elämän voimaa antavaa äidin rintaa, isommat lapset itkevät — ja isä parka on surun ja epätoivon murtama.

Yksi uusi haaksirikko elämän myrskyisellä merellä, hautausmaalla risti, jonka juurella lepää yksi uusi ruumis. Yksi uusiko? Ei. — Viisitoista tuhatta äitiä, joihin pitäisi olla ravitsemassa pienokaisiaan ja ohjaamassa heidän ensimmäisiä askeleitaan, ovat matojen ja toukkien pesinä! — Viisitoista tuhatta äitiä maanomana, vaan kuinka monta orpoa — kuka tietää? Kuinka monta pienokaista, joilta äidin rinnan ohella riistettiin ehkä elämä ja varmasti terveys? Kapitalismin keinotekoisuutta parhaiten kuvaa kumminisät, joista tuhannet pienokaiset imevät ruumiisiinsa kaikkien tautien basiljeja; heistä tulee vain tautien automakoneita joihin he enemmän tai myöhemmin varmasti kuolevat. Nuo pikku raukat kärsivät sanoin kuvaamattomia tuskia.

Olivatko nuo 15,000 kuolemaa välttämättömiä? Tiedetään varmasti, että 8,000, eli enemmän kuin puolet, kuolivat tauteihin, jotka kaikki olisi voitu välttää kunnollisella lapsivuodeajan hoidolla. Loput 7,000 kuolivat tautiin, joka olisi voitu parantaa raskauden aikana. **Tuskinpa ainoankaan noista 15,000:sta äidistä olisi tarvinnut kuolla, jos heillä olisi ollut riittävästi rahaa.** Kun heiltä puuttui rahaa, eivät he saaneet kunnollisen lääkärin ja kättilön hoitoa — ja siksi heidän täytyi kuolla.

He olivat kaikki kapitalismin uhreja. Jokainen noista 15,000 haudasta ovat mustia tahoja aikakautemme historian lehdillä. Aikakauden, jolloin muutamat harvat tuhlaavat enemmän yhden illan huvitteluihin kuin tarvittaisiin 15,000 äidin hengen pelastamiseksi. Kuitenkin nuo harvat kerskuvat humanisuudesta ja aikamme sivistyksesä samalla kun sivistyneen Yhdysvaltain lapsivuodekuolevaisuus on suurempi kuin pakanaamaan — Japanin!

Koska vuosi 1913 ei ollut vielä tuntenut sodan tuomia korkeita elinkustannuksia, on luultavaa että sitä seuraavat neljä vuotta ovat kukin vuorostaan vieneet ainakin 15,000 äitiä hautaan. Tänä vuonna tuo luku mahtanee olla hirvoinen!

Kapitalistit tuskin olisivat kiinnittäneet minkäänlaista huomiota tuohon äitien surmaan, vaan kun sota on syönyt hirvittäviä aukkoja työarmeijaan, ovat he joutuneet suunnittelemaan keinoja, joilla voitaisiin saada uutta työvoimaa. Hallitus on pannut toimeen lasten punitus- ja tarkastustilaisuuksia, joissa "opetetaan" äitejä hoitamaan itseään ja lapsiaan. On myöskin julaisu vihkosia samassa tarkoituksessa. Hallitus on tehnyt kaikkea muuta, vaan ei ryhtynyt todellisesti pelasta-

Puhevapaudesta

Kautta aikojen on hallitseva luokka vastustanut keskusteluvapautta työläisten keskuudessa. "Alas keskusteluoikeus," on ollut jokaisen tyrannin ja itsevaltiaan ohjelman ensimmäinen pykälä siitä asti kuin ihmiset ovat osanneet puhua ja kirjoittaa.

Egyptin, Babylonian, Kreikan ja Rooman ylimykset estivät orjainsa väliset keskustelut, välttämättä heidän uskonnostaan tai väristään. Kristinopin varhaisemmilla ajoilla ei ollut harvinaista, että mies ristiinnaulittiin tai kivitetiin kuoliaksi siitä syystä, että hän puhui sen ajan hallitsevan luokan mielestä liiaksi paljon kanssaihmistensä kanssa.

Feudaali-ajan paroonit ja hallitsijat tunsivat puhevapauden vaarat ja he polttivat uhrinsa roviolla osotukseksi äänettömyyden vaatimuksestaan. Tämän päivän hallitseva luokka koettaa estää kansajoukkoja nauttimasta täydellisestä puhe-, paino- ja kokoontumisvapautta.

Miksi?

Miksi hallitseva luokka vastustaa puhevapautta työläisten keskuudessa? Miksi painovapaus saattaa kauhun kylmän hien nousemaan itsevaltianten otsille? Miksi vapaa kokoontumis-oikeus synnyttää pelon tyrannien sydämissä? Mitä heillä on pelättävää?

Pelkäävätkö he siksi, että työ-

(Jatkoa toisella sivulla)

maan äitejä. Europan maissa on kauan aikaa ollut äitiysvakuutus voimassa ja se on siellä havaittu tehokkaaksi keinoksi äitien ja pienokaisen kuoleman pelastamiseksi. Vaan hallitus täällä ei ole ollenkaan ottanut äitiysvakuutusta huomioon. Eikäpä se ole mikään ihmeekään, sillä hallitus valvoo omistajien etuja — jotka eivät tahdo parantaa työläisten oloja.

Työläiset itse, suurin osa heistä, katselevat tyyneesti kun joka vuosi heidän joukostaan kannetaan 15,000 äitiä hautoihin. He eivät pane tikkua ristiin suojellakseen pienokaisiaan. Suuri osa noista lapsivuode-uhreista ovat kynsin hampaain puolustaneet järjestelmää, joka murhasi heidät — ja vielä ehkä murhaa jälkeläisensäkin?

Nykyinen järjestelmä tikareineen ja basilleineen on heille paljoa mieluisempi kuin järjestelmä, jossa jokaiselle äidille taattaisiin kunnollinen lääkärin hoito, aina ja riittävästi leipää, vaatteita, suojaa, hoitoa ja jossa jokaisella lapsella olisi kaikki elämän oikeudet. He ovat nykyisen järjestelmän kannantajia — vaan jokainen noista 15,000 haudasta ovat myöskin syytöskirjoja heitä vastaan. Jokainen äiti, joka ei ole sosialisti, kannattaa äitien murhaamista ja hän myöskin lisää orpojen kärsimystä. Eva R.